

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXV. (LXXV.) 47. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

1981. NOVEMBER 22.

NOVEMBER 22. ÖRÖKKÉVALÓSÁG VASÁRNAPJA

Ablak a síron túlra

A „gazdag és Lázár” példázatát különféle képpel magyarázzák. Vannak, akik allegóriát látnak benne: a gazdag személyében a zsidóságot, a pogányság képét meg Lázár személyében látják. Nem akarok vitába bocsátkozni sem ezzel, sem más fejtegetéssel, mert mostani célom — témám szerint — egészen más természetű. Szeretném, ha megfigyelnénk azt, hogy mit tanít benne az Úr Jézus a túlvilági életéről, még ha nem is ez a példázat elmondásának a fő célja.

A halálban elválnak a test a lélektől. Az a kifejezés, hogy Lázárt angyalok vitték Ábrahám kebelére, semmiképpen sem Lázár testére vonatkozik. A gazdag eltemetése viszont nem a szellemi részének sírját jelenti, hanem a pokolban felemelését. A megkülönböztetés azt jelenti, hogy Lázárnál a szellemi élet, a gazdagnál a fizikai élet volt a jellegzetesség, s annak megfelelően van leírva a halálban bekövetkezett állapot. Nem a sírba mentek, hogy ott aludjanak a feltámadásig, hanem megfelelő szellemi körülmények között várják a test feltámadását, hogy ha majd feltámad vagy gyalázatosságban, vagy dicsőségben, abban éljenek örökké. Az egész Szentírás ezt a nézetet vallja. Megnézhetjük azt, hogy hogyan hitték ezt Isten szent emberrel, hogyan tanítja a Szentlélek. Mózes úgy hitte, hogy a halálban az ember lelke kimegy a testből (1Móz 35:18). Dávid is ezen a nézeten van (Zsolt 104:29, és 146:4). Salamon is ezt vallja (Préd 12:9). Illés szintén úgy hiszi (1Kir 19:4 és 1Kir 17:21). Lukács, a szeretett orvos ugyanazon véleményen van (Lk 8:53). A legnagyobb tekintély, az Úr Jézus, ezt határozottan kijelenti (Jn 11:25). Pál apostol közvetve is ezt állítja (ApCs 20:10) leveleiben világosan kifejezésre juttatja (2Kor 5, Fil 1:23).

A halállal örökre eldől az ember sorsa. Szörnyű tévedés az az állítás, hogy a feltámadás után ad Isten még időt és akkor megteríthetnek azok, akik földi életükben elmulasztották. A „nagy közbetérés” és az egyik állapotból a másikba való átmenetel lehetetlensége azt mondja, hogy nem lehet jóvá tenni azt, amit az ember halála előtt elrontott, vagy elmulasztott. Ezt Pál apostol is határozottan kijelenti: „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelenni a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy elvegye ki-ki annak jutalmát, amit e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt”. Isten a „mát” adta a Vele való viszony ren-

dezésére, a bűnbánatra, megtérésre. Ha valaki elmulasztja azt, halála után soha meg nem nyerheti.

Van felismerés a halál után. A gazdag a kárhozat állapotában is megismeri a szellemi távolságban levő Lázárt. Az ember nem veszi el egyéniségét a túlvilági életben. A felismerés nem a testi formának a meglátásából ered. De hiszen itt is felismerjük egymást sötétben is a hangjáról, a kopogásáról stb. Mert szellemi alapon ismerjük fel egymást, nem is lehet annak érzéki, testi következménye. A sadduceusok ismert okoskodása az egy asszony hét férjéről — ostoba testi felfogás és gondolkodás eredménye. Ott az Isten szeretetének teljes ragyogásában látják egymást a megváltottak és az Isten-szeretet fölülmúlhatatlan vonzásában örülnek egymásnak. Ezt az örömet nem zavarja meg az sem, ha nem lesz ott az, aki e földön hozzánk tartozott. Itt siratjuk őket, ha kegyelmen kívül vannak. Mindent elkövetünk, hogy ők is megismerjék üdvünk, boldogságunk adóját. De ha nem kell Isten megmentő szeretete és kegyelme, ott a megváltottak igazat adnak Istennek és magasztalják érte, hogy ígéretében változhatatlan és megfizet mindenkinek aszerint, hogy elfogadta-e a kegyelmet e földi életben, vagy nem.

Van feltámadás

Számunkra nem jövő csak az igazság, hogy LESZ feltámadás az eskatonban. VAN itt is már, ha általment az ember halálból életre. Az Ige mondja: „Mindnyájan holtak voltunk bűneinkben, de Jézus Krisztusban feltámadtunk már, s öbenne az új élet útja nyílt meg.”

A nagy örök feltámadásról abban lehet csalódásmentes szent remény csak, ki már itt átment egy feltámadáson, új átlésen: örök életet van, és ezzel felragyog a küldetés. Van időm már és van erőm mindenre Krisztusból és az örök életemből!

Balog Miklós

Lesz visszaemlékezés e földi életre. Vannak, akik a feltámadást bizonyítandó, példának hozzák fel a hernyóból átváltozott, bábból kikelt pillangót. Nem tudom, de nem hiszem, hogy a pillangó visszaemlékezne hernyó voltára. Ha úgy

volna a feltámadás utáni állapot, hogy nem emlékeznénk vissza a földi életre, akkor hogy tudnák a megváltottak dicserni azt, Aki a királyi székben ül, s hogy tudnák énekelni: „Mélto a Bárány!” Ha nem emlékeznénk vissza a földi küzdelemre, kegyelemre, akkor nem is volnánk annak az örömnél részesei, hanem egy új teremtes. Én azt hiszem, hogy ott látják csak meg igazán a megváltottak, hogy mennyire méltatlanok, érdemtelenek arra, amit nyertek Krisztusban. Ott látják meg igazában, hogy mennyi szerető gondviselés, atyai jószág vette körül őket ezen a földön. Eppen úgy az elkárhozottak ott csak úgy éghetnek a lélek szörnyű kínjai között, ha visszaemlékeznek a nekik is felkínált, de el nem fogadott kegyelemre. Ha visszaemlékeznek a sok kérésre, figyelmeztetésre, melyet megvetettek. Örök vádként rágódik lelkükben a féreg: „Lásd, te is boldog lehettél...”

Nem érheti el az enyhet adó „vizet” az, aki e földön megvetette azt. Itt oly csodálatos közelségben van az élő víz forrása. Mily felüdülés van abban, ha ezt mondja az Úr: „Bízzál, megbocsáttattam a te bűneid!” „Jöjjetek hozzám, ti fáradtak és megterheltek, és megnyugosztlak titeket...” A kárhozatban ez nem hangzik többé. Mennyire meg kell szívlelnünk az Isten Igéjének felhívását: „Mindnyájan, kik szomjaztok, jertek e vizekre!” „Lehajlunk, úgy iszunk, Élet vize tégedet.”

Isten az üdvözültek síron túli világát elzárja ettől a világtól. A gazdag azt kívánná, hogy egy üdvözült lélek jöjjön el a földre, és tegyen bizonyosságot az örök lét valóságáról; s ezt sem nyerheti meg. Ezért akármilyen vallásos formában történik is a szellemidézés, a halottakkal való kapcsolat keresése, az sohasem történik a menny hozzájárulásával. Csak alacsony szellemvilág közelíthető meg esetleg, s az ördög kihasználja azt, hogy becsapva az embert, gonosz örvénybe rántsja, amelyből alig van szabadulás.

Itt többet nem mond az Úr a túlvilági életéről. Annnyit még mondott, hogy sok hajlék van az atyai hazban, és Ő elmegy, hogy elkészítse azt az övéi számára, s hogy meglátják őt dicsőségben az övéi. De a mennyi világról azt mondja Pál, aki elragadtatásosan látta azt: „Szem olyat nem látott, fül nem hallott, amit készített Isten az Ő szeretőknek”. De ő sem mondhattott el mindent, mert látott olyan dolgokat, melyeket nem lehet elbeszélni. A hívő léleknek ez elég. És ha most tükör által homályosan látunk is, egyszer majd színről-színre meglátjuk Őt.

Kovács Imre

Egy látogatás margójára

Örömmel vettem a meghívást a Hazafias Népfőnt Pest megyei Bizottsága rendezésében a Főti Gyermekváros meglátogatására. Október 15-én a protestáns egyházak Pest megyei lelkészei közül ebben, s közöttük egyházunk lelkipásztorai közül **Hargas Gyula, Révész Benjámin** és **Kis Árpádné** testvérek vettek részt a látogatáson. A csoporttal együtt jelent meg a Hazafias Népfőnt nevű Sips József titkár és Lukács József Pest megyei egyházügyi titkár is.

A Főti Gyermekváros nevében **dr. Barina Lajos** igazgató fogadta a megjelenteket és közvetlen, meghitt beszélgetésben ismertette a közel 25 esztendeje megalakult Főti Gyermekváros történetét és munkáját. Élményszerűen számolt be mindarról, ami az intézet falain belül történik. Ő feleségével és gyermekeivel együtt kezdettől, sőt a tervezés, keresgetés munkájától kezdve együtt él a Gyermekvárossal. Az elmúlt évek sok tapasztalatával, sok szeretettel irányítja az intézetet. Mindig nagy felelősséget érzett a magukra, vagy sorsukra hagyott, családtól elszakított, vagy eltaszított gyermekek iránt és azért, hogyha csak

kis mértékben is, de pótolni tudja munkatársával együtt a családi szeretet hiányát semmi fáradságtól és áldozattól nem riad vissza. Dr. Barina Lajos hivatásának tartja az ott lakó 1000 gyermekkel való törődést. Miközben erről beszél, szomorúan jegyzi meg, hogy ő és munkatársai bármennyi szeretetet és megértést tanúsítanak is az idekerülő gyermekek iránt, a legjobb szándék mellett sem tudják pótolni azt, amit a gyermekek életében a család jelent. Sem édesanyját, sem édesapát, sem az esetleg szétszóródott testvéreket nem lehet pótolni. S mindennek bizonyítására számtalan történetet tud elmondani a hosszú évek munkájából.

Az előadásban ismertetést hallottunk arról, hogy a vele együtt dolgozó pedagógusok, ovónők és más munkások, hogyan tanítják a gyermekeket a tudományra, az életben való forgolódásra, s eközben hogyan formálják jellemüket. Jó volt hallani, hogy ez a mély hivatástudat mennyi leleménységgel, életből-csüsséggel párosul. A szeretet a sok áldozat mellett, találatkonnyá tette őket hivatásuk teljesebb betöltésére.

Az intézet körbejárása közben lehetőségünk volt betekinteni a gyermekek közvetlen otthonába. A háromtól tizen-nyolc éves korig itt élő gyermekek, nagyon szép környezetben, rendezett körülmények között töltik éveiket. Örömmel láttuk izléses, szép tanuló- és hálószobákat. Jó volt hallani, hogyan próbálják megtanítani őket mindarra, amit gyermekkorától a családi körben tanítanak meg a gyermekekkel, a bevásárlástól, a pénzbeosztás, s a komolyabb felelősség átvételéig. Ezt szolgálja az a nagyszerű megoldás is, hogy a kisebb gyermekek körében az önként vállalkozó nagyobb gyermekek lakhatnak és így segíthetnek, azok öltöztetésében stb.

El sem lehet mindazt mondani, amit ezalatt a rövid idő alatt is hallhattunk, láthattunk — mi mégis bizonyosan sokáig vissza emlékszünk még a látottakra és halásak leszünk ezért a lehetőségért, melyben a család nélkül élő gyermekek élhetnek, készülhetnek a felnőttkorra. Ehhez a nagyon sokrétű munkához szeretnénk sok erőt, egészséget, türelmet és munkájuk iránti további sok szeretetet kívánni az intézet igazgatója, nevelői és minden dolgozója számára.

K. P. A.

„Hogy megismerjem őt”

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:3).

A földön bolyongó, célt tévesztett jövevény embernek feltétlenül szüksége van egy átfogó, helyes Isten-ismeretre. Az Ige tanítása szerint az Isten megismerése egész örök életre szóló program. Ami azonban csak akkor építő és hasznos, ha az alázat talajából nő ki (1Kor 8:1). A teremtménynek szükség-szerűen fontos megismerni Teremtőjét. Hiszen a teremtmény teljes mértékben Teremtőjétől függ, nincs élete önmagában.

A tudás birtokbavételéhez az út az ismeret, ami lehet általában objektív és intuitív. De egy mélyebb, valóságos Isten-ismeretre eljutni kizárólag csak a megvilágosodás által, a megismerés állandó folyamatában lehet (Mt 11:17). A hatások iránya mindig középponti, de kívülről befelé halad, s az embert az erő ott bent a centrumban ragadja meg.

Az a Krisztus-ismeret azonban, amire Pál apostol a jelzett Igében törekszik, elsősorban is tartalmi szempontból valami egészen más... Az az ismeret a lélek számára tulajdonképpen magát az életet jelenti. Ezen ismeret által elszakított erő ugyanis az ember előtt sok fontos, méghozzá az örök életre vonatkozó dolgot tár fel. Így pl. a szigorú isteni rendben működő életnek és a halálnak törvényét (Jn 12:24). Az elbukott ember számára ugyanis a visszavezető utat maga az Úristen jelölte meg. Így hát csak a meghatározott úton tud újra az elveszett célra rátalálni. A követésben itt nem lehet csupán bizonyos elméleti ismeretekre szorítkozni.

Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása az egész üdvörtörténetnek a leglényegesebb mozzanata. (1Kor 15:17.) Hatalmas pozitív, isteni teremtet erőt hordoz s bizonyít, ellentétben a halál negatív erejével, ami az Élet által legyőzhető. S ez az, ami gyakorlatilag a megfeszítés, a halál és a feltámadás által meg végbe (Gal 2:19—20). Az apostol hirdeti azt a fontos igazságot, hogy a Krisztus halálból való feltámadásának, illetve annak erejének megismerése által bontakozik ki a maga nagyságának és gazdagságának teljességében a magasrendű, túlaradó, tökéletes isteni élet (Kol 2:2—3).

Ebben az összefüggésben megismerni tehát azt, jelenti: közvetlenül kapcsolatba kerülni az Erőforrással, méghozzá a keresztt minden szenvedésén keresztül. Döntően szükség van a Krisztussal, valamint egész létsorsával való azonosulásra; és mivel a megismerésnek fokozatai vannak, így teljesen gyakorlati módon, lépésről-lépésre kell eljutni a halálával, majd a feltámadásával kapcsolatos ismeretek birtokába (Kol 1:24—27). A keresztyénység nem valamilyen kegyes, üres szóhalmaz, hanem egyéni tettekben megmutatkozó valóság. Ez a fajta megismerés szigorú aktivitást, szubjektív átélést követel. Csak ezen az úton ragyog fel a Krisztus új, mérhetetlen dimenzióiban, és hasonlóképpen csak így árad a szívbe a csodálatos isteni erő, amelynek hatása alatt azután alapjában változik meg az egész élet. Az addig idegen, romlott egyszer csak krisztusi természet részesévé válik. Előáll a romlott helyén Krisztusban egy új teremtes. Mindezekben azonban csak Krisztus által, és a Szentlélek állandó oktatása, vezetése folytán lehetségesek (Jn 14:26; Mk 6:34).

A Krisztus-ismeret és az Ő halálból való feltámadása csodálatos erőforrás, de csak azoknak a számára, akik Vele együtt megfeszítettek, majd Vele együtt egy új, győzelmes, megdicsőült életre támadtak fel.

Ez a forrás örökkön-örökké mindig reménységet, szeretetet, új pozitív élet-erőket buzd.

Venyercsán László

Új doktort köszöntünk

— IFJ. ALMÁSI MIHÁLY DOKTORRA AVATÁSA
A DEBRECENI REFORMÁTUS THEOLÓGIAI AKADEMIÁN

Az ősi debreceni Református Kollégium dísztermében október 21-én este oly ünnepi eseményre került sor, amely közösségünket is közelről érintette. Ekkor avatták a teológiai tudományok doktorává ALMÁSI MIHÁLY szigetszentmiklósi lelkipásztort, Teológiai Szemináriumunk tanárát, „AZ ÚRVACSORA, MINT DIAKÓNIA”, és DR. CSOHÁNY JÁNOS debreceni teológiai professzort, „Az 1894–95-ös egyházpolitikai törvények és a református közvélemény” címmel megírt disszertációja alapján.

A doktoravató ünnepi közgyűlésen a hivatalos elfoglaltsága miatt távol levő DR. BARTHA TIBOR püspöknek a zsinati bizottság elnökének képviseletében KÜRTI LÁSZLÓ tiszáninneni püspök vett részt. CSEKE BELA egyházügyi titkár a Hajdú-Bihar megyei, és a Debrecen Városi Tanácsot és az Állami Egyházügyi Hivatalat, DR. VARGA PALNÉ a Hazafias Népfront bizottságot, DR. NÁNÁSI PÁL dékán pedig a Kossuth Lajos Tudományegyetemet képviselte. Az ünnepi közgyűlés ökumenikus jellegét emelte ki, hogy a Szabadgyházak Tanácsa és a Baptista Egyház részéről népes küldöttség vett részt rajta, VICZIAN JÁNOSNAK, a SZET főtitkárának és DR. MÉSZÁROS KÁLMÁNNAK, a Baptista Egyház alelnökének a vezetésével. A Budapesti Református Teológiai Akadémiát DR. SZABÓ GEZA professzor, a Baptista Teológiai Szemináriumot DR. NAGY JOZSEF dékán, a SZET Lelkészképző Intézetét DR. SZIGETI JENŐ dékán (mindketten több tanártársuk kíséretében), a nyíregyházi görög-katolikus szemináriumot pedig DR. BACSÓKA BELA rektor képviselte. Szép számban jelen voltak a közgyűlésen az új doktorok családtagjai és rokonsága, továbbá a debreceni református és baptista gyülekezetek tagjai, valamint a teológiai akadémia hallgatói is.

A doktoravató ünnepi közgyűlés vezetőjében DR. KOCSIS ELEMÉR kollégiumi főigazgató 2Kor 3:17 alapján megtartott igehirdetésében hangsúlyozta azt, hogy a Szentlélek felszabadító munkája gyümölcsözik minden teológiai munkánkban és köznapi fáradozásunkban.

Miután KÜRTI LÁSZLÓ püspök az általa képviselt Zsinati Bizottság nevében megadta az engedélyt a Debreceni Református Teológiai Akadémia tanári karának a doktoravatására, DR. MAKKAJ LÁSZLÓ dékán bemutatta a közgyűlésnek DR. CSOHÁNY JÁNOST, DR. SZABÓ LÁSZLÓ AMBRUS professzor pedig IFJ. ALMÁSI MIHÁLYT.

A doktoravatás főemelő cselekménye és az oklevelek átadása után az új doktorok nyilatkozatát hallgatta meg az ünnepi közgyűlés. Záró beszédében Kürti László püspök többek között ezeket mondta: „Nagy öröm, hogy másodikban avathattuk doktort akadémikánk a baptista egyház tagjainak sorából. Ez jelentős esemény az ökumené történetében is. Az úrvacsora kérdésével való tudományos foglalkozás az ökumené kiteljesedése szempontjából önmagában is fontos, mert elősegítheti az alkotó együttműködést, aminek mindenképpen hasznát fogja látni a világ is, amelybe elküldöttünk.”

A közgyűlést követően a rokonok, a barátok és a munkatársak a köszöntések és jókívánások sokaságával halmozták el az új doktorokat. Mi is hadd kívánjuk életükre és további munkájukra Istenünk áldását! — (GYÖRI KORNÉL)

Szolgálat mindenkiért

— Részletek dr. Almási Mihály nyilatkozatából —

„IGEN NAGY MEGTISZTELGETÉS számomra, hogy a Magyarországi Református Egyház, nevezetesen is Főtiszteletű D. Dr. Bartha Tibor püspök úr, a Református Egyház Zsinata lelkészi elnöke, a Zsinat Elnöksége és a Teológiai Doktori Fokozat Adására Jogosított Zsinati Bizottság hozzájárult ahhoz, hogy doktori értekezést nyújtsak be a Debreceni Református Teológiai Akadémián.

Örömmel tölt el, hogy az Akadémia tanári kara szívesen fogadta az ekkleziológiai tárgykörébe vágó dolgozatomat.

E helyről is szeretnék köszönetet mondani Laczkovszki János testvérnek, a Magyarországi Baptista Egyház elnökének, Szakács József testvérnek, a Szabadgyházak Tanácsa elnökének, valamint dr. Nagy József testvérnek, a Baptista Teológiai Szeminárium dékánjának bátorító támogatásukért.

Igen nagy segítséget kaptam munkámhoz a Debreceni Református Teológiai Akadémia professzoraitól, különösen is dr. Kocsis Elemér, dr. Jánossy Imre, és dr. Szabó László Ambrus professzor uraktól, valamint dr. Makka

László dékán úrtól. Nem feledkezhetem meg dr. Aranyos Zoltán zsinati tanácsos úrról sem, aki kezdettől fogva munkálója volt ez ügynek.

Itt szeretnék emlékezni azokra is, akik imádságaikkal támogattak, feleségemre, szüleimre, gyülekezetemre, kollégáimra, diákjaimra, testvéreimre és barátaimra.

DISSZERTÁCIÓM TÉMÁJA: *Az úrvacsora, mint diakónia.* Az úrvacsorakutatás az utóbbi évtizedekben új szempontokat kapott — különösen az egyre kiteljesedő ökumenikus mozgalom révén. Az ökumenikus együttműködés alkalmas volt arra (s ez a jótékony hatása bizonyára a jövőben is érezhető lesz), hogy felszínre hozza az egyes keresztyén egyházak, közösségek „komplett” és „tökéletes” úrvacsoratanának hiányosságait, esetleg ellentmondásait.

Tanúi lehetünk bizonyos ártérteleknek az úrvacsora vonatkozásában az egyes keresztyén egyházak, közösségek részéről.

A közös istentiszteletek, imaheti alkalmak liturgikai és egyházjogi prob-

ALMÁSI MIHÁLY 1945-ben Kiskunhalason született. Kecskeméten érettségizett. 1964-ben kezdte meg tanulmányait a Baptista Teológiai Szemináriumban, Budapesten. Itt 1969-ben diplomázott. Jelenleg szigetszentmiklósi lelkipásztor. 1975-ben a Debreceni Református Teológiai Akadémián újabb diplomát szerzett.

A Baptista Teológiai Szemináriumban tanár a rendszeres teológiai tanszéken. Hittünk igazságait tanítja a Gyülekezeti munkás-képző Tanfolyamon. Az Irodalmi és Tanulmányi Bizottság titkára, a Történelmi Bizottság tagja. A Baptista Egyház és a Szabadgyházak Tanácsa sajtóügyi titkára, a Békéhiρνök egyik lektora.

lémákat is felvetnek. (Ki, kinek, hogyan oszthat, kiknek és hogyan nem oszthat úrvacsorát egy-egy ökumenikus istentiszteleten? Van-e egyáltalán létjogosultsága a különböző egyházakhoz tartozó tagok közös úrvacsorázásának, vagy: Szabad-e egyáltalán föltenni ilyen kérdést? stb.). Érdekes és hasznos vállalkozás lett volna feldolgozni az egyes egyházakon belül tapasztalható „dogmafejlődést” az utóbbi néhány évtized figyelembevételével, választ keresni a fölvethető kérdésekre.

Jelen dolgozatban mindössze arra vállalkozhattam, hogy egyetlen szempontból vizsgáljam az úrvacsorát, még pedig a szolgálat szempontjából.

Nagyjából egy évtizede foglalkozom behatóan az ekkleziológiával. E tanulmányi munka egyik gyümölcse volt debreceni szakdolgozatom (1975), melynek címe: *Jézus Krisztus a gyülekezet Ura.* Az ekkleziológián belül is különleges figyelemmel kezeltem a sakramentumokat. Az 1976-ban megjelent „*Es továbbment az ő útján örömmel*” c. könyvemet a keresztség témájának szenteltem. Jelen értekezésem témája pedig a másik sakramentum: az úrvacsora.”

Dr. Almási Mihály nyilatkozata további részében megemlékezett azokról az elismerő kijelentésekről, amelyek egyházunkat érték csak a közeli napokban is a református egyház jeles képviselői részéről. Majd rámutatott arra, hogy ennek ellenére jól látjuk azt is, hogy sok tennivalónk van a magunk házatáján. Szükségünk van a missziói lelkület fölélesztésére, és az eddigénél sokkal nagyobb összefogásra. De nemcsak baptista vonatkozásban szükséges az összefogás, hanem protestáns, sőt összkeresztyén vonatkozásban is. Majd így folytatta: „Ez az összetartás azonban ne eredményezzen egy csupán fejfel egymás felé forduló nyájt, mely e zárt „beállással” cselekvésképtelenségre kárhoztatta magát.

Úgy gondolom, hogy dolgozatom legalább valamelyest érzékelteti, hogy a Mt 20:28-ban szereplő „sokakért” a mindenkiért való szolgálatra kötelez bennünket. Minden keresztyént, attól függetlenül, hogy miként nevezzük önmagunkat, vagy hogyan hívunk bennünket mások. A diakónia jól végzett oikonomia, a diakonosság pedig bölcs oikonomosz. E mi zaklatott világunkban különösen hangsúlyos a fenti témában való keresztyén felelősségünk.

Végezetül hadd idézzek a dolgozat összegezéséből: „Úrvacsora-gyakorlatunk sok tekintetben elszegényedett. Gyakran hiányzik belőle a valóságos hála, az örömteli ünneplés, eszkalológikus reménység. Nem mindig jár vele együtt a szellemi megújulás, az evangélizáció és a szolgálat. Az a Jézus, aki az utolsó vacsorán megmosta a tanítványok lábát, például adott nekünk a szolgálatra. Azzal pedig, hogy a terített asztal mellől kelt fel, és — mintegy megszakítva a liturgikus vacsorát — alantas szolgálatba kezdett, oly módon kapcsolta össze az úrvacsorát és a szolgálatot, hogy azt ember nem választathatja szét.

Az értünk halált vállaló Úr hív bennünket új, egymás és mindenki felé irányuló szolgálatra. Vajon merünk-e, akarunk-e vele indulni?”

HÁLAADÓ-NAP BUDÁN

Október 11-én előbb a 111. Zsoltár alapján hálaadó lelkületért könyörgött a gyülekezet. Majd a délelőtti istentiszteleten nagy örömmel hallgattuk meg az Európai Baptista Szövetség elnökének, *Stanimislav Svecz* testvérnek 1 Pt 1:1–7 alapján megtartott igehirdetését. „Testvéreim vagytok a Jézus Krisztus vére által”: Az igehirdetésből sugárzott az európai baptista testvériség iránt érzett felelősség. „Missziói küldetésünket is a szeretet alapján tölthetjük be igazán.”

A délutáni istentiszteleten felemelő volt mindannyiunk számára amikor megterült a hálaadás asztala. Az énekar éneke alatt egy kenyeret, egy gyümölcset telt kosarat, és a Bibliát helyezte el egy-egy ifjú az Úr asztalán. Ezt követően három előljáró testvér hálaadót adott a mindennapi kenyerért, az egyéb áldásokért, és az Élet kenyeréért, majd egy közös ének alatt összegyűjtöttük hálaadózatunkat, amelyet idén a két szeretetház és a Teológiai Szeminárium részére fogunk elküldeni. Az ige üzenetét dr. Szakács Imre lelkipásztor testvér tolmácsolta a 100. Zsoltár alapján.

Rück Sándor

SZÁZ ÉVE SZÜLETETT PICASSO

1981. október 27-én, AZ ORSZÁGOS BÉKETANÁCS, A MAGYAR KÉPZŐ-ÉS IPARMŰVÉSZEK SZÖVETSÉGE, A TIT BUDAPESTI MŰVÉSZETI SZAKOSZTÁLYA rendezésében emlékeztek meg a 20. század legnagyobb képzőművész egyéniségének, Picasso születésének 100. évfordulójáról. Budapesten a VIII., Múzeum u. 7. szám alatti Kossuth Klub adott helyet az ünnepségnek. *Boldizsár Iván* író, az Országos Béketanács elnökhelyettese *Picasso példája* címmel tartott előadást. Aztán *Német Lajos*, az ELTE tanszékvezető egyetemi tanára és *Aradi Nóra*, az MTA Művészettörténeti Kutatócsoportjának igazgatója emlékezett a művészre. Az előadások előtt *Csernus Mariann* érdemes művész *ember a kék gitárjával* című verset tolmácsolta Picassora emlékezve. Lapunkat az ünnepségen *Szűcs József* testvér képviselte.

CSAK

Megrendítő szűkszavúsággal irányította a figyelmet az öregekre Bajor Nagy Ernő dokumentumfilmje (Alkonyat Budapesten, szeptember 4., 21.55 tv 1).

Nem kell sem a kamerának, sem a járókelőnek sokat keresgélnie, hogy járművek és emberek növekvő áradatában öregekre, magányos öregekre találjon. Magyarországon kétféle ember nyugdíjas. Budapesten minden negyedik lakos, a főváros hetedik körletében pedig az ott élők egyharmada. Vannak bérházak, ahol többségben nyugdíjasok laknak. Vannak kórházak, ahol nagy ünnepek idején megürik a magányos, és ezért ott közösséget kereső idősök száma. A film közölte ezeket az adatokat. A feltett kérdésekre az öregek a beletörődés fájdalmas szűkszavúságával válaszoltak.

Aki egyedül még egy moziba sem megy szívesen, megértheti-e, mit jelent hűs, harminc, negyven évet marányosan élni? Akit család és barátok vesznek körül, elképzelheti-e, mit jelent úgy egyedül élni, hogy még a segítségkérőket sem hallaná meg senki? Aki könnyen ver el százakat, ötszázakat, felfoghatja-e, hogyan kell ebből hiteleg élni? Akit sokszor még megrendelt ételt is tányéron hagynak, átélheti-e azok helyzetét, akiknek nincsenek étkezési szokásai, mert ezt már nem engedhetik meg maguknak?

Anélkül, hogy lebecsülnénk az anyagiakban való szükségletet, hozzátehetjük: legnagyobb hiány barátságos, segítőkész emberekben, az emberi közösségben van.

Gyülekezeti közösségekkel vagy gyülekezeti alkalmakkal kapcsolatban panaszként szokott elhangzani: „szinte csak öregek vannak”, „szinte csak öregek járnak”. Csak... Csak? Amíg élnek, nem a múlt, hanem a jelen gyülekezetét alkotják. Ahogyan ők ma közöttünk élnek, az — más egyébbel együtt — a mi világunk színvonala, társadalmunkról és közösségeinkről, róluink készített fénykép.

Ha az idősök sokan vannak a gyülekezetben, ha ők vannak jelen, akkor ez azért is van, mert társadalmunk igen jelentős részét ők alkotják. Ezért az a gyülekezet, ahol idős emberek vannak, NEM A MŰLT ITTFELEJTETT EMLEKE, hanem a mai élet egyik legnagyobb társadalmi problémájával találkozó közösség. A feladat pedig nemcsak az, hogy felkészítsük őket a holnapra, hanem feltétlenül az is, hogy együttjárjunk velük a mai úton.

A budapesti és vidéki alkonyat így lehet a keresztyén gyülekezet számára virradat. Csak így.

B. A. (Evangelikus Élet)

A GUATEMALAI JUSTITIA Y PAZ (Igazságosság és béke) elnevezésű emberi jogokat védő bizottság kapta meg ez évben az NSZK-beli Evangélikus Ifjúsági Diákgyülekezetek béke-díját. A díj átadásáig: december 10-ig a fiatalok 100 000 márkát kívánnak gyűjteni a hátrányos helyzetű indiánok és parasztok megsegítésére.

Bevonulás a doktoravató ünnepi közgyűlésre. Balról jobbra: dr. Almási Mihály, dr. Czeplédy Sándor, dr. Makka Imre, Kürti László és dr. Kocsis Elemér

Régen várt öröm Csepelen

Csepelen is, akár csak más gyülekezetben, minden évben kedves ünnep a hálaadónap. Mindig nagyon készülünk e napra. Ebben az évben gyülekezetünk hálaérzetét fokozta az, hogy birtokba vehettük az imaházhoz tartozó lelkészlakást.

Az imaházat és a lelkészlakást 1944-ben bombatalálat érte. Azóta nem volt lakásunk. 1950 óta volt ugyan újra az egyház tulajdonában egy lakás, de lakottan. Közel 30 évi imádkozás és sokszori próbálkozás után Isten megadta, hogy ez évben birtokba vehettük a lelkészlakást, amelyet felújítva, október 18-án a hálaadó ünnepünkön adhattunk át rendeltetésének.

Ünnepélyünkön már az imaórán hálával magasztaltuk Istent. Az Ige hirdetésével délelőtt és délután is *Dani Csaba* teológus testvér hangolta a gyülekezetet a hálára. *Czeplédy Tibor* helyi lelkipász-

tor is erre buzdította a gyülekezetet. Délután fokozták örömünket a helyi énekar, férfiak és ifjúsági kórus énekei, valamint testvéreink szavatai és bizonyágtételei. *Mucsi Gyula* testvér emlékeztette a gyülekezetet, hogy imádságainkat meghallgatta Isten, kopogtatásunkra az ajtó kinyílt, itt van a hálaadás ideje a megkapott lehetőségért.

Az istentisztelet után a lelkész-család szeretetvendégségben részesítette a gyülekezetet, majd mindnyáján bementünk a szépé varázsszólt lakásba, ahol az előjáró testvérek hálát adtak Istennek, megköszönték azokat a testvéreket is, akiknek szívügyük volt a lelkészlakás.

Szeretetteljes és hálás szívvel gondolunk azokra is, akik nagyon vágyták ezt a napot, de akik nem lehettek velünk, mivel vagy elköltöztek tőlünk, vagy már az örök hazában örülnek velünk.

M. Gy.